

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62612-10-24 פרידנברג נ' Mynet מקבוצת ידיעות אחרונות ואח'

לפני כבוד השופטת מיקה בנקי

עזריאל פרידנברג

תובע

נגד

נתבעים

1. Mynet מקבוצת ידיעות אחרונות
2. ג'רוזלם פוסט בע"מ
3. כאן תאגיד השידור הישראלי
4. קשת החדשות 12
5. פוסטה אתר לענייני חוק ומשפט אמיר זוהר
6. בחדרי חרדים האתר החרדי הגדול בעולם
7. חדשות מבזקים מקבוצת ידיעות אחרונות
8. רוטר.נט בע"מ
9. אבי פוגל
10. google llc גוגל ישראל

פסק דין

תביעת לשון הרע נגד גופי תקשורת ומפעילי שירותי אינטרנט בגין פרסומים שנעשו על יסוד הודעות דוברות שב"ס והמשטרה.

הצדדים ומסגרת המחלוקת

1. התובע הוא עורך דין שהגיע לביקור בכלא רימונים ביום 5.2.2019 ועם יציאתו נעצר בחשד לביצוע עבירות, כמפורט להלן.
2. עם מעצרו, ולאחר מכן עם הגשת כתב האישום, פרסמו הודעות לתקשורת על ידי דוברות שירות בתי הסוהר ודוברות המשטרה.
3. הנתבעות או מי מהן, שאינן מקשה אחת, פרסמו ידיעות בעקבות ההודעות לעיל.
4. לטענת התובע פרסומי הנתבעות לא היו נכונים אלא בגדר לשון הרע והוא תובע מהן 700 אש"ח בגין הנזק לשמו הטוב ולפרנסתו עקב הפרסומים שהיו לטענתו שקריים, מכפישים ועוד.
5. בדיון שהתקיים ביום 29.9.2025 הסכימו הצדדים להכריע תחילה בשלוש פלוגתאות ראשונות, ועל פי ההכרעה בהם יקבע בית המשפט אם התביעה תידחה או שיש מקום להמשך בירור ההליך ובאיזה היקף. על פי הסכמת הצדדים הוגשו סיכומיהם בכתב, ועתה עומדות להכרעה שלוש הפלוגתאות שלהלן:

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62612-10-24 פרידנברג נ' Mynet מקבוצת ידיעות אחרונות ואח'

- א. האם יש חובה על מי מהנתבעות לאמת את הודעות דוברות המשטרה ושב"ס.
- ב. האם סעיף 7(13) בחוק איסור לשון הרע מתייחס רק למי שנקוב בסעיף 13(5) או מתיר פרסום לכל אחד אחר.
- ג. האם יש אחריות לנתבעות 8 ו-10 בשל מהותן.
6. בהתאם לאמור, ככל שיקבע שאין חובה לאמת את הודעות דוברות המשטרה ושב"ס, כך שגופי התקשורת רשאים להסתמך עליהן ללא בדיקה נוספת, וככל שיקבע שסעיף 13(7) חל על כל מפרסם באשר הוא ולא רק אלו הנקובים בסעיף 13(5) – הרי שמקבל התובע את הדין שאין מקום לניהול ההליך נגד הנתבעות כאן.

רקע – תמצית ההודעות לתקשורת, הפרסומים, וההליך הפלילי

7. ביום מעצרו של התובע, 5.2.2019, פרסמה דוברות שירות בתי הסוהר הודעה בה נכתב, בין היתר, כדלקמן:

"לאחר מבצע מודיעיני ארוך ומורכב, סוכלה היום הברחת סמים לאסירים בבית סוהר 'רימונים' על ידי עורך דין. בלשי ימ"ר דרור של שב"ס איתרו את ניסיון ההברחה שבוצע במסווה ביקור מקצועי של עורך דין אצל לקוח - אסיר. בנוסף, נמצאה כמות גדולה של חומר חשוד כסם ברכבו של עורך הדין. עורך הדין נעצר ויחד עם הממצאים הועברו להמשך חקירות מרחב שרון של משטרת ישראל"

להודעה צורפה תמונה של החומרים שנתפסו.

8. למחרת, ביום 6.2.2019, פרסמה דוברות המשטרה הודעה בה נכתב, בין היתר, כדלקמן:

"אתמול התקבל במשטרת ישראל דיווח על גבר שהגיע לכלא רימונים ובמהלך ביקור במקום, העביר לשני אסירים כפפות שיש חשד כי הן ספוגות בסמים, כדורי ויאגרה, ג'ל ממריץ ארוז בשתי חבילות ושעון יוקרתי. בהמשך, בחיפוש שנערך ברכבו נמצאו סמים נוספים מסוג חשיש במשקל של כ-80 גרם והירוואין במשקל של כ-25 גרם, עשרות בולי סם מסוג אקסטזי וכדורי ויאגרה. ..."

להודעה צורפה תמונה של החומרים שנתפסו.

9. ביום 14.2.2019, עם הגשת כתב האישום הראשון נגד התובע, פרסמה דוברות המשטרה הודעה בה נכתב, בין היתר, כדלקמן:

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62612-10-24 פרידנברג נ' Mynet מקבוצת ידיעות אחרונות ואח'

"אישום: עו"ד העביר סמים לאסירים אותם ביקר בכלא רימונים. החשוד נעצר והיום הוגשו נגדו כתב אישום ובקשת מעצר.
ביום 5.2.19 התקבל במשטרת ישראל דיווח מכלא רימונים על עו"ד שהגיע לביקור אסירים בבית הכלא ובמהלך ביקורו, ניסה להעביר סמים לאסירים..."
להודעה צורפה תמונה של החומרים שנתפסו.

הפרסומים

10. להלן תוכן פרסומי הנתבעות, כפי שנטענו בכתב התביעה:

- א. נתבעת 1 (Mynet) – פרסום מיום 14.2.19 בו דווח על האירוע מיום 5.2.19 בו עו"ד שהגיע לביקור ניסה להעביר סמים לאסירים וכן דווח על הגשת כתב אישום לפיו הנאשם העביר סמים לאסירים.
- ב. נתבעת 2 (ג'רוזלם פוסט) – פרסום מיום 14.2.19 בו דווח על הגשת כתב אישום נגד התובע, עו"ד שהחדיר סמים לאסירים.
- ג. נתבעת 3 (תאגיד כאן) – פרסום מיום 14.2.19 בו דווח על הגשת כתב אישום נגד התובע, שנאשם בין היתר שהעביר/הבריח סמים לאסירים.
- ד. נתבעת 4 (חדשות 12) – פרסום מיום 5.2.19 בו דווח על מעצר עו"ד שניסה להבריח סמים לשני אסירים.
- ה. נתבעת 5 (פוסטה) - פרסום מיום 14.2.19 ובו דווח שהתובע נתפס מבריח סמים לכלא, סיפק מגוון סמים לאסירים, והואשם בהברחת כמות גדולה של סמים שונים לאסירים.
- ו. נתבעת 6 (בחדרי חרדים) – פרסום מיום 14.2.19 ובו דווח על הגשת כתב אישום נגד עו"ד מירושלים בשל כך שהבריח סמים לכלא והעביר סמים לאסירים שביקר.
- ז. נתבעת 7 (חדשות מבזקים) – פרסום מיום 14.2.19 בו דווח שעו"ד העביר סמים לאסירים אותם ביקר בכלא.
- ח. נתבעת 8 (רוטר נט) – פרסום מיום 5.2.2019 בו דווח על סיכול הברחת סמים לאסירים ע"י עו"ד וצוין ניסיון הברחה.
- ט. נתבעת 9 (אבי פוגל - כתב פלילי) – פרסום מיום 15.2.19 בו דווח על הגשת כתב אישום נגד התובע בגין החדרת סמים לאסירים בכלא.
- י. נתבעת 10 (גוגל ישראל) – לטענת התובע ישנו פרסום על "החדרת סמים לכלא" על ידו, אך לא צורף כל פרסום, תוצאת חיפוש או פירוט.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62612-10-24 פרידנברג נ' Mynet מקבוצת ידיעות אחרונות ואח'

11. תמצית טענות התביעה היא שהפרסומים שקריים, מכפישים, מבזים ועוד, שאין בהם שמץ של אמת ושמעולם לא נטען משום גורם שהתובע החדיר סמים לכלא. עוד טען התובע בתביעתו שהפרסומים לעיל הם שהובילו לשורת החלטות שניתנו בעניינו בהליכים משפטיים שונים ואשר ציינו שהתובע ניסה להחדיר סמים לכלא – וזאת אך עקב השפעתם מפרסומי הנתבעות.

ההליך הפלילי וספיחיו

12. לשלמות התמונה יצוין שבכתב האישום הראשון שהוגש נגד התובע יוחסו לו עבירות של איסור הכנסה והוצאה של חפצים לפי פקודת בתי הסוהר (שתי עבירות); החזקת סמים שלא לצריכה עצמית (שני אישומים); וכן עסקה אחרת בסם.

בעובדות כתב האישום פורט, בין היתר, שהתובע קיבל סמים שונים במטרה להעבירם לאסיר, בתמורה לקבלת תשלום.

ביום 7.3.2019 הורה בית המשפט על מעצרו של התובע עד תום ההליכים.

13. ביולי 2019 הוגש כתב אישום מתוקן לצורך הסדר טיעון, ונמחקה עבירת "עסקה אחרת בסם".

14. ביום 14.7.2019 הורשע התובע על יסוד הודאתו בכתב האישום המתוקן בעבירות של הכנסת והוצאת חפצים מהכלא (שתי עבירות) לפי פקודת בתי-הסוהר (נוסח חדש), תשל"ב-1971, וכן בהחזקת סמים שלא לצריכה עצמית (שתי עבירות) לפי פקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973.

ביום 9.9.2019 נגזרו על התובע 19 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס כספי ופסילת רישיון נהיגה. בנוסף חולטו כספים שנתפסו בשלבי החקירה והמעצר.

15. ביום 19.2.2020 השעה בית הדין המחוזי של לשכת עורכי הדין את התובע לארבע שנים, וביום 14.9.2020 דחה בית הדין הארצי את ערעור התובע והחמיר בעונשו, להשעיה בפועל של שש שנים.

ערעור שהגיש התובע לבית המשפט המחוזי, בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון וכן בקשה למשפט חוזר – נדחו אף הן.

16. בחודש דצמבר 2020 הגיש התובע נגד הנתבעות כאן תביעה לפיצוי בסך 5 מיליון ש"ח בעילת לשון הרע, כמתואר בהליך כאן. התביעה עוכבה מאחר שהתובע לא קיבל היתר לניהולה נוכח הליכי חדלות פירעון שהתנהלו בעניינו.

התביעה הוגשה מחדש ביום 15.7.2024, לאחר שהתובע קיבל הפטר בהליך חדלות פירעון, אך נמחקה סופית ביום 4.12.2024 בשל אי תשלום אגרה.

17. כבר בחודש אוקטובר 2024 הוגשה התביעה דנן, בה הועמד הפיצוי הנתבע על סך 700 אש"ח.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62612-10-24 פרידנברג נ' Mynet מקבוצת ידיעות אחרונות ואח'

דיון והכרעה

18. ענייננו במתח בין זכויות מתנגשות וגבולותיהן:

מהצד האחד, חופש העיתונות וחופש הביטוי הוכרו כזכויות יסוד במשפט הישראלי, ולתקשורת יש תפקיד מרכזי בהבאת מידע לציבור, ובכלל זה בדיווח על פעילות רשויות האכיפה והליכים פליליים. מהצד השני, הזכות לשם טוב אף היא זכות יסוד מוכרת וחשובה.

19. חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, נועד לאזן בין זכויות מתנגשות אלו. אחד האיזונים הנדרשים מקבל ביטוי מובהק בסעיף 13 בחוק, המונה שורה של "פרסומים מותרים" הנהנים מחסינות מוחלטת.

בפסיקה הובהר שבסעיף זה העניק המחוקק משקל מכריע לשיקולים כלליים-ציבוריים, וכי המפרסם לשון הרע בנסיבות סעיף 13 בחוק ייחנה מהגנה, גם אם הפרסום היה כוזב וגם אם פעל בזדון או בחוסר תום לב, וללא תלות במידת העניין הציבורי שיש בפרסום.

ההיתרים שבסעיף 13 זכו להיקרא "ההגנות המוחלטות", וכאשר הפרסום נכנס לגדר אחד מסעיפי המשנה של סעיף 13 - אין מקום לבחינת תוכן הדברים, היסוד הנפשי או נסיבות חיצוניות ללשון הסעיף; עם זאת, על מנת שתחול הגנה זו, יש לבחון באופן דווקני ומוקפד את התקיימות הנסיבות הקבועות בסעיף המשנה הרלוונטי (ע"א 844/12 דניאל מולקנדוב נ' שרה פורוש, 22.2.2017).

20. בפסיקה אף הובהר כי מקום שבו על פני הדברים חלה על הפרסום אחת מההגנות המוחלטות שבסעיף 13 בחוק - הרי שמדובר במקרה מובהק שבו ניתן לסלק את התביעה על הסף כבר בשלב מקדמי (ת"א (מחוזי מרכז) 58600-11-24 שי שלום מוגרבי ו 14 אח' נ' עיתונות זהב בע"מ, 7.12.2025).

21. על רקע עקרונות אלו נבחן את הפלוגתאות שהועמדו לבירור ראשון, ונראה האם יש מקום לסילוק התביעה על הסף, כפי שביקשו מי מהנתבעות.

(א) האם יש חובה לאמת הודעות דוברות של רשות שלטונית

22. לטענת התובע היה על הנתבעות לאמת את הודעות דוברות המשטרה ושירות בתי הסוהר בטרם פרסומן, ובכלל זה לפנות אליו לקבלת תגובתו, ואין בידן להסתמך על הודעות אלו כלשונן, בין היתר משום שלשיטתו דוברות המשטרה 'אינה אמינה'.

23. לטענת הנתבעות מדובר בהודעות הזוכות לחסינות מוחלטת מכח סעיף 13 בחוק – ובכלל זה ס"ק (5), (7), (9) ו-(11).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62612-10-24 פרידנברג נ' Mynet מקבוצת ידיעות אחרונות ואח'

24. [סעיף 13\(9\)](#) בחוק קובע כי פרסום מותר הוא "פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין או על פי הוראה של רשות המוסמכת לכך כדין או שהוא רשאי לעשות על פי היתר של רשות כאמור";

25. ענייננו, כאמור, בפרסום המשך של הודעות דוברות המשטרה ושירות בתי הסוהר. אלו רשויות הפועלות מכוח חוק, ופרסומים שלהן או מטעמן הם הודעות רשמיות של "רשות מוסמכת" כהגדרתה בסעיף 13(9) בחוק (ת"א (מחוזי מרכז) 26458-03-15 סגיב טכנולוגיות מיגון אש (2009) בע"מ נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל, 15.6.2020).

26. ברע"א 4244/20 כרמל שאמה הכהן נ' משה רווח (2.1.2023) דן בית המשפט בזיקה הנדרשת בין הפרסום לסמכות שנתונה לאותה רשות לפרסמו, ובהגנה הנפרשת על גורמי הביניים המפרסמים הלאה פרסומים אלו.

בית המשפט עמד על כך, בצמצום לענייננו, שהכוונה שביסוד הסעיף היא לתת מענה למצבים הרבים שבהם רשות מוסמכת מתירה לפרסם דבר מה שאלמלא ההיתר שניתן - היה יכול להיחשב לשון הרע. מדובר במידע המצוי בזיקה ממשית לתפקידיה של הרשות ואשר יש אינטרס קונקרטי לפרסמו, אך עולה צורך להתגבר על חשש אפשרי הן מצד עובדי הרשות עצמה והן של "גורמי הביניים" – כגון כלי תקשורת, ארגונים אזרחיים או אנשים פרטיים – מפני הגשה של תביעת לשון הרע נגדם.

בית המשפט הוסיף והדגיש שאכן תכלית הסעיף היא להבטיח את תקינות ההליך השלטוני, אלא שהגנה על תכלית זו מושגת בהחלת הסעיף לא רק על אנשי הרשות עצמה, אלא במידה לא פחותה גם על כל אדם או גוף שמפרסם דבר מכוח הוראה או היתר שניתנו לו מאותה הרשות המוסמכת לכך כדין.

27. היינו, החסינות הקבועה בסעיף 13(9) חלה גם על הגורמים המפרסמים את הודעות הרשות, וזאת על מנת לאפשר הפצה רחבה של מידע חשוב שמקורו ברשות מוסמכת.

הדבר אף נקבע במפורש בסעיף 13(11) שעניינו בפרסום נכון והוגן – מלא, חלקי או תמציתי – של מה שפורסם קודם לכן בנסיבות האמורות, לענייננו, בפסקאות 13(7) ו-9).

28. משכך, כאשר נעשה פרסום להודעות הרשות, זכאים המפרסמים לחסינות המוחלטת הקבועה בסעיף 13(9) ו-13(11), ולא מוטלת עליהם חובת אימות כתנאי להחלת ההגנה. מדובר בהגנה שאינה תלויה באמת הפרסום, בתום לבו של המפרסם או בביצוע בדיקות מקדימות, והשאלה המכרעת היא קיומן של נסיבות הסעיף - דהיינו, לענייננו, פרסום שנעשה מכוח היתר כדין.

29. התובע ביקש להסתמך בפלוגתא זו על ע"א (מחוזי י-ם) 49994-03-17 עיתונות זהב בע"מ נ' אריה שקד (2.10.2017) ואולם בפסק דין זה חזר בית המשפט על העיקרון לפיו כאשר הפרסום נכלל בגדר אותן הגנות מוחלטות שבסעיף 13 בחוק - לא ניתן לתבוע בגינו מכוח החוק.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62612-10-24 פרידנברג נ' Mynet מקבוצת ידיעות אחרונות ואח'

בכך, אף לפי עמדת התובע, נשללת הטענה שהיה על הנתבעות להקדים בירור לפרסום. התובע הפנה בסיכומיו לפסיקה נוספת שעניינה סוגיית תום הלב בפרסום ובחלופות הקבועות לעניין זה בסעיפים אחרים בחוק, אך כאמור – אלו אינם נדונים בענייננו שכן הגנת סעיף 13 אינה מצריכה בירור שכזה.

30. עוד הפנה התובע לפסיקה העוסקת בנטל המוטל במשפט אזרחי על צד המייחס למשנהו מעשים פליליים ואולם גם סוגיה זו אינה חלה בענייננו, כאשר טענת הנתבעות היא שאך פעלו לפרסם את הודעות הדוברות – ולא התיימרו להוכיח את העובדות הכלולות בהן ממקורות אחרים.

באותה מידה, פסיקה נקודתית, החלטות בדיוני מעצר-ימים ופרסומים שהזכיר התובע, בהם צוין לכאורה ש'הודעות דוברות המשטרה אינן נכונות', אינם משנים את הוראות החוק.

31. בענייננו חל סעיף 13 בחוק, הקובע שפרסום באחת מהנסיבות הכלולות בו כלל לא ישמש עילה למשפט אזרחי. היינו, פרסום כאמור כלל לא מקים עילה לבחינת סוגיית תום הלב, האמת בפרסום וכיוב'. הפרסום הוא חסין כשלעצמו.

32. בהמשך פלוגתא זו התייחס התובע למקרים בהם אירעו התפתחויות בנושא הפרסום, והלין על אי פרסום מתקן או מכחיש. מדובר בהרחבת חזית אך לשלמות התמונה אתייחס לכך בהמשך.

33. לסיכום פלוגתא זו - ענייננו בפרסום ההודעות לתקשורת שפרסמו דוברויות של רשויות אכיפת החוק עם מעצרו של התובע ושוב עם הגשת כתב האישום נגדו, ופורטו בהן החשדות והאישומים המיוחסים לו.

בהודעת המשטרה ביחס לכתב האישום שהוגש נגד התובע נכתב במפורש " **אישום: עו"ד העביר סמים לאסירים אותם ביקר בבלא רימונים...**". פרסום ההודעות ע"י הנתבעות או מי מהן נעשה בסמוך להודעות הדוברות ולאירועים, כמצופה מדיווח חדשותי בזמן אמת.

34. על נסיבות אלו חלה החסינות המוחלטת של סעיף 13(9) ו-13(11) בחוק כאשר הנתבעות או מי מהן פרסמו את דיווחיהן על פי רשות שקיבלו מדוברות המשטרה ושב"ס וחזרו על הודעותיהן. במצב דברים זה לא קמה לנתבעות חובת אימות של תוכן הודעות הדוברות של רשויות האכיפה.

(ב) האם הגנת סעיף 13(7) חלה רק על אלו הנקובים בסעיף 13(5) בחוק

35. סעיף 13(5) בחוק עוסק בפרסום שנעשה במסגרת הליך משפטי על ידי גורמים ספציפיים שיש להם קשר ישיר להליך - שופט, בעל דין, בא כוחו או עד. הסעיף נועד לאפשר התבטאות חופשית לחלוטין במהלך הדיון, והחסינות הקבועה בו היא מוחלטת.

36. לעומתו, סעיף 13(7) בחוק עוסק לענייננו בפרסום שהוא דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע בהליך המשפטי האמור בסעיף 13(5).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62612-10-24 פרידנברג נ' Mynet מקבוצת ידיעות אחרונות ואח'

37. לשונם של סעיפי המשנה לעיל מלמדת מעצם ניסוחם שסעיף 7(13) מרחיב את ההגנה המוחלטת של סעיף 5(13) לכל גורם חיצוני המפרסם דין וחשבון נכון והוגן כאמור.
38. גם בפסיקה הובהר באופן נחרץ שסעיף 7(13) מעניק פטור מאחריות על פי החוק למי שחוזר על דברים שנאמרו בהליך השיפוטי, אף אם הם בבחינת לשון הרע. בכך נקבע חריג לעקרון הכללי לפיו פרסום החוזר על פרסום אחר שיש בו לשון הרע – לא מקנה הגנה לפרסום החוזר. סעיף 7(13) חורג כאמור מעקרון זה – ובלבד שהפרסום עמד בהוראותיו.
39. תכלית ההסדר היא הבטחת פומביות הדיון באמצעות דיווח לציבור, ונקודת המוצא שעליה מבוססת חסינות זו היא שהתועלת הציבורית הטמונה בקבלת מידע על הליכים שיפוטיים עולה על הנזק האפשרי הכרוך בפרסום מנקודת מבטו של המתדיין אשר שמו הטוב עלול להיפגע כתוצאה מן הפרסום. זאת, תוך התייחסות מפורשת לפרסומים בתקשורת ביחס להליכים כאמור ואף לפרסום כתבי טענות המוגשים בהם (רע"א 3614/97 דן אבי יצחק עו"ד נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, נג' (1) 26 (1998), ת"א (מחוזי מרכז) 58600-11-24 שי שלום מוגרבי ו 14 אח' נ' עיתונות זהב בע"מ, 7.12.2025).
40. לצד זאת, ולאור נוסח סעיף 7(13) המקנה חסינות לדיווח "נכון והוגן", הובהר בפסיקה שהגנת הסעיף מותנית בכך שהפרסום נכון והוגן, ללא הוצאת דברים מהקשרם וללא מתן ביטוי חד צדדי או בלתי מאוזן.
- בהתאם נקבע שאין לחייב את מי שמעלה פרסומים לאתר שבעלותו - לעקוב אחר הפרסומים ולתקנם ככל שעולה מידע חדש לגביהם. עם זאת, מעת שנפגע דורש מהמפרסם לאזן את הפרסום ויש בידי המפרסם להוסיף הבהרה באתר, כך שהקישור יביא את הקורא לא רק למסמך המשמיץ אלא גם לפסק הדין הסותר את המסמך או להבהרה מתאימה, חלה חובה על הבעלים של האתר להוסיף את ההבהרה על מנת להמשיך ולעמוד בהוראות סעיף 7(13) בחוק (ע"א (מחוזי חי') 28006-03-20 האוניברסיטה הפתוחה נ' יואב יצחק, 7.7.2020).
41. בענייננו, פרסום הנתבעות התייחס להודעות הדוברות לעיל ולא להמשך ההליך הפלילי נגד התובע. היינו, עיקר טענתן הוא פרסום הודעות הרשות ולא דיווח לפי סעיף 7(13). על אף רוחב יריעת הטענות שפרש התובע בכתב התביעה, הוא לא טען שפנה למי מהנתבעות וביקש פרסום עדכון או הבהרה שיתווספו לפרסום הקיים (דרישה שספק מה מקורה כשהפרסום לא היה ביחס להליך הפלילי עצמו).
- מכל מקום, טענה זו של התובע ביחס לפרסום מעדכן הועלתה על ידו לראשונה בדיון שהתקיים, כהרחבת חזית, והוכחה ע"י הנתבעות.
42. בתביעתו ביקש התובע צו עשה המורה לנתבעות למחוק את פרסומי העבר ולפרסם הכחשה והתנצלות בנוסח שיקבע בית המשפט. לא מדובר אם כן בעמידה על פרסום 'נכון והוגן' (אשר ספק אם רלוונטי לענייננו) אלא בבקשה להעלים פרסום שהיה אמת בעת פרסומו ובדרישה לפרסם הכחשה והתנצלות – שאין להן כל יסוד בעובדות המקרה ובדין.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62612-10-24 פרידנברג נ' Mynet מקבוצת ידיעות אחרונות ואח'

כאמור, פרסום תוכן של הודעות הדוברות בעת שפורסמו היה תקין, חוסה תחת ההגנה של סעיף 13 בחוק, ולא ניתן לטעון שהוציא דברים מהקשרם או נתן ביטוי חד צדדי או בלתי מאוזן לעובדות המקרה. גם אם בחלוף מספר חודשים מהפרסום תוקן כתב האישום נגד התובע – אין בכך כדי ללמד שהפרסום הראשון היה בגדר 'לשון הרע' או שההגנה עליו "בוטלה".

43. בסיכומיו טען התובע גם להבחנה בין כוונה למעשה, לאור טענתו שבפועל לא ביצע עבירה של הכנסת סמים לכלא, ואולם דיווחי הנתבעות היו על שלב המעצר וכתב האישום ועל פי הודעת הדוברות בה צוין במפורש קיומו של אישום נגד עו"ד בגין העברת סמים לאסירים שביקר בכלא. התובע הלין גם על "הדוברות" שאינה נכנסת בגדר סעיפי המשנה של סעיף 13, אך כמפורט לעיל - טענה זו נדחית, ובפרט שהתובע לא סבר שיש בידו לתבוע את הדוברות עצמה, כ"מקור" לאותם פרסומים שעליהם הוא חולק.

44. לסיכומה של פלוגתא זו, [סעיף 13\(7\)](#) בחוק אינו מוגבל למי שנקוב ב**סעיף 13(5)**, והוא בוודאי חל גם על גופי תקשורת שאינם צד להליך ומפרסמים את תוכנו. תחולת ההגנה מותנית בכך שהדיווח יהיה דין וחשבון נכון והוגן במובנים שנקבעו בפסיקה, וכמתואר לעיל – הפרסום אודות הגשת כתב האישום עומד בדרישה זו. ודוק – כתב האישום התייחס לעבירה של 'עסקה אחרת בסם' אך העיקר לענייננו הוא שהנתבעות לא התיימרו לדווח 'מתוך ההליך' עצמו, אלא פרסמו את הודעות הדוברות בהן הופיעו הפרטים האמורים.

(ג) אחריות ספקי שירותים באינטרנט (נתבעות 8 ו-10)

45. בשים לב לקביעות בפלוגתאות הראשונה והשנייה, ולמסקנה שהפרסומים חוסים תחת סעיף 13 בחוק, מתייטר במידה רבה הצורך לבחון אחריות ספציפית של נתבעות 8 ו-10. עם זאת, לשם השלמת התמונה, אתייחס בקצרה לנתבעות אלו.

46. נתבעת 8 מפעילה אתר פורומים באינטרנט בו מפרסמים הגולשים תכנים שונים. היא אינה 'אמצעי תקשורת' כהגדרתו ב**סעיף 11 בחוק** ואחריותה נבחנת על פי "מבחן השליטה" בטרם הפרסום ועל פי נוהל "הודעה והסרה" לאחר הפרסום.

47. כפי שנקבע בפסיקה, סוגיית אחריותו של אתר לפרסומים המופיעים בו נבחנת על פי מידת השליטה של האתר (באמצעות מנהליו ועורכיו) בפרסומים (רע"א 8562/16 גזעון הכט נ' ד"ר יצחק לבנה, 27.12.2016).

כאשר יש לאתר מנהל או עורך שמבצעים סינון ובקרה לתכנים המתפרסמים בו ויש להם יכולת עריכה – תיטה הפסיקה להטיל על האתר אחריות כמידת שליטתו.

לעומת זאת, כאשר לא קיימת בקרה מקדמית, בחינה או סינון של התכנים המועלים במישרין ע"י הגולשים בפורומים השונים, ובוודאי כאשר מהות האתר היא שיח של הגולשים עצמם, תיטה הפסיקה בנסיבות הדומות לענייננו שלא להטיל אחריות 'מראש' בגין עצם הפרסום.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62612-10-24 פרידנברג נ' Mynet מקבוצת ידיעות אחרונות ואח'

48. ודוק, גם בעניין הכט לעיל הוזכר במאמר מוסגר [רע"א 4447/07](#) (רמי מור נ' ברק אי.טי.סי. [1995] החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ, 25.1.2010), אליו הפנה גם התובע; ואולם פס"ד זה עסק בהעדרה של מסגרת דיונית הולמת לסוגיה של חשיפת זהותו של גולש אנונימי שפרסם לכאורה דברי לשון הרע. סוגיה זו אינה דומה לענייננו ולא משליכה על הקביעות לעיל.
49. בענייננו מדובר כאמור באתר פורומים, כפי שתואר ע"י הנתבעת 8 בכתבי טענותיה, ובפורום המדובר הועלו ידיעות חדשותיות ע"י הגולשים. בנסיבות אלו, וכאשר מהות הנתבעת 8 אינה בבקרה וסינון מראש של הפרסומים – היא לא נושאת מראש באחריות לפרסומים דנן. זאת, כאמור, מבלי לגרוע מהקביעות לעיל לפיהן לא היה פסול בפרסום עצמו.
50. לשלמות התמונה אציין שאין לחייב את הנתבעת 8 גם בהקשר לנוהל 'הודעה והסרה'. נוהל זה הוכר כמנגנון אחריות מאוזן עבור גורמי ביניים באינטרנט, המאפשר פטור מאחריות לפרסומי צד שלישי כל עוד המפעיל פועל להסרת התוכן המעוול מיד עם קבלת הודעה מהנפגע (ת"א (שלום כפר סבא) 7830/00 בורוכוב ארנון נ' פורן אלישי (14.7.2002) ואזכוריו הרבים).
51. דא עקא, בענייננו, לא רק שלא מדובר בפרסום מעוול, אלא שהתובע אף לא טען בכתב התביעה שפנה לנתבעת לפני הגשת התביעה לצורך הסרת הפרסום. יתרה מזאת, על פי הודעת הנתבעת, הפרסום ממילא הוסר זה מכבר במסגרת העברת פרסומים לארכיב ומחיקת פרסומים ישנים.
52. עניינה של נתבעת 10, שהתובע לא ערך בעניינה הבחנה בין גוגל לגוגל ישראל, ייבחן בהקשר של מנוע חיפוש - אף שכפי שהובהר על ידה, גוגל ישראל אינה מפעילה את מנוע החיפוש.
53. כתב התביעה נגד הנתבעת 10 חסר פירוט עובדתי מלא, ומסיכומי התובע עולה שטענתו היא לאחריותה כמנוע חיפוש שהציג תוצאות הכוללות פרסום אסור, אך זאת, כאמור, ללא צירוף של הפרסום הנטען, כיצד הוצג, באיזה מועד ובאיזה היקף.
54. עם זאת, גם במישור העקרוני ועל פי נתוני התביעה כפי שהם - אין להטיל אחריות על הנתבעת.
55. ככלל, כפי שנקבע בפסיקה ובדומה למפורט לעיל, אין למנוע חיפוש כשלעצמו אחריות מראש לתכנים המופיעים בתוצאות החיפוש המתבצע בו.
56. המסגרת האפשרית להטלת אחריות על מנוע חיפוש היא בהקשר לנוהל 'הודעה והסרה' המפורט לעיל, ואף הקשר זה סויג.
57. בפסיקה נקבע שמנוע חיפוש באינטרנט נדרש לפעול להסרת פרסום מעוול מתוצאות החיפוש לאחר קבלת בקשת הסרה, במקרי קיצון וכאשר הצד השלישי שגרם לפרסום המעוול אינו משתף פעולה או מסרב להסיר את הפרסום באתר המקור – ואף זאת רק כאשר אין ספק שתוצאת החיפוש מציגה מידע שגוי בעליל.
- עוד הובהר שככל שקיים ספק בנכונות הפרסום, רשאי מנוע החיפוש לדבוק בעמדה שלפיה התערבות אקטיבית תיעשה רק מכוח צו שיפוטי (ע"א (מחוזי ת"א) 44711-11-14 עמי סביר עו"ד נ' שאול בר נוי, 22.6.2015).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 62612-10-24 פרידנברג נ' Mynet מקבוצת ידיעות אחרונות ואח'

58. בענייננו לא רק שלא נטען בכתב התביעה שהתובע פנה בבקשה להסרת תוצאות חיפוש כלשהן, אלא שכאמור לעיל – גם אם היו פרסומים כדוגמת אלו שהוצגו בתביעה – הם אינם פרסומים אסורים ובוודאי לא מדובר ב'מקרי קיצון' או ב'מידע שגוי בעליל'.
59. לפיכך די בטעמים שפורטו לעיל כדי לדחות את התביעה גם נגד נתבעת זו.

סוף דבר

60. הפרסומים מושא התביעה מבוססים על הודעות דוברות של משטרת ישראל ושירות בתי הסוהר בדבר מעצר וכתב אישום שהוגש בפועל נגד התובע, והם חוסים תחת החסינות המוחלטת של סעיף 13 בחוק. לא קמה לנתבעות חובת אימות של הודעות הדוברות האמורות, ואין לחייבן בדין אף אם פרט מסוים בהודעות דוברות אלו לא היה מדויק.
61. בבחינת למעלה מהצורך, ולאור טענת התובע בדיון, הובהר לעיל שסעיף 13(7) בחוק חל גם על צדדים שלישיים, ובוודאי גופי תקשורת, שמפרסמים פרטים מהליך משפטי.
62. משנקבע שמדובר בפרסומים מותרים לפי סעיף 13, אין לחייב אף נתבעת/ בדין ובכל מקרה אין לייחס אחריות לנתבעות 8 ו-10 הפטרורות מעצם אופיין ומהותן.
63. לאור האמור התביעה נדחית.
64. משהסתיים ההליך בשלב מקדמי יישא התובע בהוצאות ושכ"ט עו"ד על הצד הנמוך בסך של 7,000 ₪ לטובת כל אחת מהנתבעות שהגישו סיכום טענות כנדרש – הנתבעות 1, 3, 4, 6, 8, 10.
65. התובע ביקש מתן פס"ד בהעדר הגנה נגד נתבע שלא הגיש כתב הגנה ואולם לאור הממצאים לעיל והקביעה שכל הפרסומים מושא התביעה הם פרסומים מותרים החוסים תחת הגנת סעיף 13 בחוק – נדחית התביעה בכללותה כנגד כלל הנתבעים והנתבעות ולא ניתן לחייב מי מהם.

ניתן היום, כ"ט שבט תשפ"ו, 16 פברואר 2026, בהעדר הצדדים.

מיקה בנקי, שופטת

